

A 2013. március 22-i Országos Tehetségnapon elhangzott beszéd szerkesztett változata

Köszönöm a szót kedves Barátaim. Nem olvasok, hiszen a jelöltem közvetlen munkatársam. Kissé formabontó leszek, van a teremben valaki, aki Garaboncból származik? – Garabonci diák... lehet, hogy a jelölt elment, mert annyira titkolóztam, egy-két unokahúgával érkezett, és azt mondta, hogy őket majd valahova vinnie kell, úgyhogy zavarban vagyok, még egyszer kérdezem, Garaboncból van-e itt valaki? – Ott van, ni!

Nos, ez a fiatal lány – akár felfedeztünk is lehetne (az is) –, egy zalai kis faluból származik, úgy hívják, hogy Garabonc. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi karán és a Ferencvárosi Önkormányzatban szocializálódott, majd 28 éves korában bekerült az Országos Tudományos Diáktanács titkárságára, teljesen zöldfülűként, mondhatom, és közhivatalnokként és választott tisztségviselőként megvalósította a civil szféra és az állami szerepvállalás együttesét. Megvalósította és öt év alatt olyan tekintélyre tett szert, hogy rektorok, egyetemi tanárok, bölcs akadémikusok figyelnek a szavára. Én is figyelek mindennap és amikor azt mondja valamiről, hogy csak, ennek aztán van következménye, és azt meg is kell fogadni.

Az elmúlt év különösen nehéz volt az ő életében, mert a Nemzeti Tehetségfejlesztési Központ igazgatói feladatát is ellátta egy évig, ami nem kevés adminisztrációval jár, de nem az adminisztráció az igazi ok, amiért idehoztam őt erre az éves díjra, hanem az az elkötelezettség, ahogy felnőtt embereket is meghazudtoló módon jelen van, legtöbbször reggel 8-tól este 10-ig a titkárságon. Egy olyan nagyszerű Országos Tudományos Diákköri Konferencia áll mögöttünk és áll előttünk a következő, amely a kettős szerepvállalás ellenére nemcsak a köznevelési, tehetséggondozási pályázataiban, hanem a felsőoktatás egészére kiterjedő tehetséggyarapító munkában is nagyon figyelemre méltó. Rá mindig figyelni kell, elkötelezett, le kell őt mindig állítani, most már menjen haza párjához; de a párja is elkötelezett, úgy hogy legtöbbször a minisztériumi titkárságon virraszt, este tízkor azért jön a takarítónő.

De amit tesz és mond, arra én is mindig csodálattal nézek, hiszen a legkisebb gyermekem korabeli, így össze tudom mérni, hogy mennyire felnőtt, mennyire érett, és mégis, mennyire elkötelezett, és mennyire bölcs, hiszen krisztusi korban van még csak. Ezt, mint már nem fiatal, elmondhatom, úgyhogy köszönöm, köszönjük neki, a felsőoktatási tehetséggondozásban, és általában, a tehetségek gyarapításában végzett eddigi munkáját! Éves díj azért, mert ilyen fiatal – életmű majd harminc-negyven év múlva lesz, amitől azt is remélem, hogy kitágulnak ezek a falak, és önműködővé válik a tehetséggondozás, és mindazok, akik elkezdtek, már érezni fogják, hogy az egész társadalom tehetségpárti, tehetséggyarapító lesz, és ettől gyarapszik majd az ország.

Kedves Cziráki Szabina, aki két unokahúgával érkezett, mert még sem gyereke, sem unokái nincsenek, és félttem, hogy a gyerekek közben kimennek, azért kerestelek, gyere és vedd át ezt az éves díjat, amit igazán megérdemeltél. Gratulálok neked!